

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 91 (2015), Duminica a 28-a după Rusalii (*a Sfinților Strămoși*)
(*Pilda celor poftiți la cină*)

Evanghelia: Luca 14, 16-24*

Zis-a Iisus pilda aceasta: „Un om oarecare a făcut cină mare și i-a chemat pe mulți. Și la ceasul cinei și-a trimis slujitorul să le spună celor chemați: Veniți, că iată acum toate sunt gata. Și toți, parcă înțelegeți, au început să-și ceară iertare. Cel dintâi a zis: Țarină am cumpărat și trebuie să ies ca s'o văd; te rog, iartă-mă!... Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog, iartă-mă!... Și altul a zis: Femeie mi-am luat, și de aceea nu pot veni... Și întorcându-se slujitorul, i-a spus stăpânului său acestea. Atunci mâniindu-se stăpânul casei, a zis: Leși îndată în piețele și'n ulițele cetății și adu aici săracii și neputincioșii și orbi și șchiopii... Și i-a zis slujitorul: Doamne, ce-ai poruncit s'a făcut, și încă mai este loc. Și a zis stăpânul către slujitor: Leși la drumuri și la garduri și silește-i pe toți să intre, ca să mi se umple casa. Că vă spun Eu vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina Mea“.

Crăciun duhovnicesc

Arhimandritul Emilianos Simonopetritul

Străbatem perioada postului Crăciunului și astăzi îi sărbătorim pe Strămoșii – prooroci, regi, sfinți, păstori mari și mici – care au contribuit la faptul de a ajunge până la noi Iisus Hristos. Sărbătoarea Strămoșilor este una dintre cele mai frumoase sărbători ale anului, fiindcă ne descoperă că Hristos, Care nu avea nevoie de nimic, S-a făcut pe Sine așa fel încât să aibă nevoie de noi, cei nevoiași de toate. Să primească El propria mea inimă, propriul tău glas, înălțarea unui al treilea, precum și cea mai neînsemnată lucrare a fiecăruia dintre noi, încă și lumânarea pe care l-o vom aprinde. Această sărbătoare pregătește sufletele noastre să sărbătorim nu doar nașterea lui Hristos în lume, ci să sărbătorim și nașterea lui Hristos în lăuntrul nostru, venirea lui Hristos în inima noastră printr-o trăire teologică și un cuget bisericesc.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Postul Nașterii Domnului nu înseamnă doar patruzeci de zile de post. Este o pedagogie să ne adunăm puterile noastre în așteptarea lui Emanuel, a lui Dumnezeu Care era, este și va fi împreună cu noi. O pedagogie, ca să putem să îi deschidem sufletul nostru așteptându-L pe El care lipsește. Aceasta este problema noastră tragică: Cel Nevăzut pe care-L vrem să fie văzut, ni se pare atât de îndepărtat. El însă este Dumnezeul inimii noastre, al viselor noastre copilărești, Dumnezeul pe Care ni L-au dăruit părinții noștri încă de mici copii.

Strămoșii au colaborat la nașterea lui Hristos. Au primit cinstea ca Dumnezeu să Se limiteze la măsurile lor, la obiceiurile lor, la ideile lor, la viața lor, să intre în păcatele lor, în visele lor, și ca să-i facă purtători ai dumnezeirii lui. Au atâta însemnătate pentru viața noastră, încât Biserica noastră le-a afierosit două duminici. Cea dintâi este duminica de astăzi, în care citim pericopa evanghelică a cinei celei mari. A chemat Domnul pe toți la ospăț și a început să se umple casa, totuși încă mai era loc. Atunci Domnul cinei a trimis pe slujitorul Său să-i aducă și pe ceilalți. Oare care este sensul acestei pericope? Pentru ce părinții au pus această lectură astăzi? Simplu, fiindcă Strămoșii noștri au umplut împărăția cerurilor, dar Dumnezeu nu a început ospățul final. Trimite oameni care să alerge la noi, cei săraci, zicându-ne: „Încă mai sunt locuri. Pentru ce ședeți acolo jos? Grăbiți-vă să veniți. Convingeți inimile voastre să participe la banchetul acesta”. Strămoșii ne așteaptă de veacuri și încă nu pot să ajungă la ora ospățului pe care îl doresc, numai mai iau câte-o gustare ceva, ca să nu obosească tot așteptându-ne pe noi.

Lectura este eshatologică. Arată că trebuie și noi să intrăm în viața Strămoșilor care se află în împărăția cerească și mănâncă și se bucură împreună în fiecare zi cu Hristos. Trebuie să fim incluși și noi în corul Strămoșilor, să mâncăm împreună cu ei și să devenim un singur trup, de vreme ce Biserica este una.

Următoarea duminică este a doua Duminică a Strămoșilor și se numește duminica mai înainte de Nașterea Domnului. De vreme ce ne-am familiarizat deja cu Strămoșii, Biserica deschide acum Evangheliile și ne citește numele lor unul câte unul. Astfel îl îmbrățișăm pe fiecare dintre ei, separat, îl salutăm exact așa cum se adună familia noastră împreună în diferite orașe.

Strămoșii dețin un loc important în trupul lui Hristos. Fără aceștia nu putem să fim uniți cu Biserica. Strămoșii ne-au adus așteptarea lui Israel, care a devenit „așteptarea neamurilor” și în continuare, moștenirea noastră. Ni L-au adus pe Hristos, tânjirea inimii noastre, plinirea doririlor noastre, sufletul sufletului nostru, viața și bucuria existenței noastre. Ziua Nașterii Domnului o vom cânta împreună cu ei: „Veniți să vedem, credincioșilor, unde S-a născut Hristos”. Dar unde S-a născut Hristos? În Betleem? Încă și demonii știu că Hristos cel istoric S-a născut în Betleem. Au proorocit-o veacurile, o mărturisesc sufletele noastre, trăirile noastre fac prezentă Nașterea

Domnului. Problema este însă: Cum Dumnezeu Cel mai înainte de veci va fi și pentru noi Dumnezeu nostru Cel ce S-a făcut „prunc tânăr”. De aceea Biserica noastră, deși până în secolul 11-12 avea o singură Duminică a Strămoșilor, de atunci a rânduit-o și pe a doua, ca să-i pună în adâncul sufletului nostru și să-i dospească împreună cu noi. (...)

Să vedem însă cine erau Strămoșii, de ce au devenit sfinți și cum vor ca și noi să fim sfinți. Cu acest prilej, merită să spunem că dacă nu vom cunoaște Vechiul Testament cuvânt cu cuvânt, nu îl vom înțelege niciodată pe cel Nou, fiindcă Noul Testament este tâlcuirea celui Vechi. De asemenea, nu vom înțelege lucrarea lui Hristos, nici ceea ce avem să facem noi pentru mântuirea noastră. Vechiul Testament ne introduce în duhul apostolic și ecleziastic, ne face oameni ai vieții ecleziastice. Vechiul Testament este cheia recunoașterii lui Dumnezeu, dar cuprinde istoria tuturor strămoșilor Domnului, cum au pregătit ei venirea lui Hristos.

Dumnezeu i-a ridicat pe toți împreună, drepti și păcătoși, și i-a folosit. Haideți să ne referim la câteva exemple. Booz, fiul desfrânatei Raav a devenit un simbol al chemării la Hristos a neamurilor și a păcătoșilor. A slujit planul lui Dumnezeu. Adam, deși a păcătuit și a murit afară din Rai, este chip al celui de-al doilea Adam, al lui Hristos. Noe și arca au devenit simboluri ale Bisericii și ale lui Hristos. Isaac este chipul jertfei lui Hristos, Iacov, al îndumnezeirii și al contemplației. Iosif, David aproape toți regii și profeții sunt simboluri și chipuri și icoane ale lui Hristos și ale Bisericii. Melchisedec, Moise, Iov, care era închinător la idoli, și toți ceilalți strămoși au devenit chipuri ale lui Dumnezeu și ale tainelor Lui negrăite. Ne ajută să înțelegem tainele cele negrăite ale Împărăției cerurilor.

Acum putem să înțelegem de ce e nevoie să medităm la Strămoși. Toți sunt Înainte mergători ai lui Hristos până la cel din urmă, care se numește Înainte Mergătorul, Ioan Botezătorul. Sunt chipuri ale „Celui ce este în cele nepătrunse ale dumnezeieștii ascunzimi a tainei mântuirii noastre”. (...)

Aceștia sunt strămoșii celei dintâi veniri fără de slavă a lui Hristos. Hristos a venit ca un prunc pe care îl vâneau ca să-L omoare. A doua venire a Lui totuși va fi întru slavă și cinste. Strămoșii în întuneric fiind, au slujit venirii fără slavă a lui Hristos, dar mântuitoare pentru noi toți. Dar noi prin lumina Bisericii trebuie să pregătim și să aducem cât mai repede cea de-a doua Venire a lui Hristos, ca să mâncăm toți împreună și să se bucure Strămoșii. O cred și o credem și noi că se va împlini acel „iarăși va veni pe nori lîsus” cum spune apologetul Iustin Martirul. Va veni iarăși Hristos, nu într-o iesele, ci pe nori.

În acest punct ne întâlnim și ne unim cu Strămoșii, nostalgicii primei veniri ai lui Hristos, noi, care suntem noii strămoși care trebuie să pregătim în inimile noastre și în Biserică cea de-a doua Venire a lui Hristos. Noi care trebuie să fim, în ciuda faptului

că trăim într-o lume păcătoasă, sfinții Noului Testament. Noi care credem că va veni din nou Hristos „să judece viii și morții” și să trăim cu dorul și cu așteptarea Lui.

Isaia cu opt sute de ani înainte de Hristos zicea într-o profeție: „Iată, Mântuitorul tău vine având plata”. Vine Hristos având asupra Lui plata Lui. Care este plata lui Hristos? Plata este răsplătirea, dreptul pe care îl ai. Dreptul lui Hristos este firea noastră, pe care a asumat-o. Când S-a pogorât din cer l-a luat pe om și l-a urcat în cer și l-a așezat de-a dreapta Tatălui. Va coborî din nou ca să urcăm și noi care credem în cele cerești. Noi, așadar, suntem dreptul lui Hristos. Nu am trăi, nu am fi nimic dacă Hristos nu ar face această faptă din pricina căreia ne îndreptățește. În același timp, Hristos este și dreptul nostru, îi aparținem și ne aparține. De aceea să ne amintim că toți strămoșii „n-au primit făgăduința ... ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea”, ei vor ca împreună cu noi să mănânce marea Cină.

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetritul**, *Cuvinte praznicale mistagogice*, Indiktos, Athena, 2014

Vitamine duhovnicești

Puterea Sfintei Împărtășanii

Când omul se împărtășește, primește forță, este iluminat, contemplă orizonturi largi, simte bucurie, în funcție de dispoziția sa interioară și de înflăcărea sa. Unul simte bucurie și odihnă, altul simte pace, celălalt dorința de a se consacra lui Hristos și o milă inefabilă pentru toți.

Această experiență duhovnicească a Bătrânului Iacob are un interes aparte: „Când mi-am început viața preoțească în mănăstire, în afară de ceasuri, era rânduită slujirea zilnică a Sfintei Liturghii. Începeam slujba noaptea și terminam Liturghia înainte de a se face ziuă. Împărtășindu-mă în fiecare zi cu Sfintele Taine, simțeam o așa mare putere în mine încât eram ca un leu.

Sufletul meu ardea de o asemenea flacără dumnezeiască încât, toată ziua, nu-mi era nici foame, nici sete și nu simțeam nici căldura, nici frigul. Neobosit, lucram de dimineața până seara. Chiar și vara, când după masă părinții se odihneau în chiliile lor, căutând un pic de răcoare, eu transportam pământ fertil și îngrășământ în grădinile pe care le cultivam în afara mănăstirii”. Cel ce se împărtășește trebuie să simtă înainte frică de Dumnezeu, evlavie și căință. Iar după împărtășire trebuie să simtă pace, bucurie și dorința de a nu vorbi cu nimeni.

Sursa: **Î.P.S. Andrei Andreicuț**, *Cuvintele bătrânilor*, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2004, p. 30